

NA POTI

Matej Bor

Upehan sem, pa vendarle hitim
iz zore v zoro čez prevale časa
tja mimo živih mej in jasnih zim
in vod mladosti — breдем jih do pasa
in mi je dobro: tak sem kot nekoč,
in trave so spet trave in govorijo
jezik ljubezni in spet pošiljam v noč
kakor na svatbo svojo domišljijo.
Upehan sem, pa le hitim naprej
na nje valeh, za sabo puščajoč,
kar je bilo in kar še bo — brez mej
na vse strani in vse obvladujoč
v tej večnosti trenutka in v trenutku
te večnosti — čist, kakor je bilo,
kar me obdaja, v svojem prazasnutku,
čist kakor voda, zvezde in nebo.

HARLEKIN

Matej Bor

Vsega navadiš se, tudi sam sebe,
ko se sam sebe otreseš — pravzaprav
le tistega, ki si ga imel za sebe,
pa je bil nekdo drug, ki si ga stkal
iz pajčevine sanj — in ko si zreta
nazadnje iz oči v oči in merita
moči med sabo, se začneta
smejati in si pomote ne zamerita.